

МАКЕДОНО-ОДРИНСКИ КУРИЕРЪ

В. „МАК.-ОДРИНСКИ КУРИЕРЪ“

излиза всекидневно.

Редактира се от
РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТЪ.Тримесечен абонаментъ
ТРИ ЛЕВА.

Един брой — 5 стот.

LE COURRIER

MACÉDO-ANDRINOPOLITAIN

JOURNAL QUOTIDIEN

Sofia — Bulgarie.

ВСИЧКО,

що се отнася до вестника, се адресира до

Павелъ Генадиевъ.

ОБЯВЛЕНИЯ

се приемат само за 4-та страница и се плаща

на ред, букви гарнитура: 15 стот.

За първи път 10

За последуващите 10

За повече от 5 дати — особни споразумения.

ТОДОРЪ СAEВЪ.

На 8-й Априлий столичани, па и всички въ България, бидоха изненадани отъ потресающата новина, че Тодоръ Саевъ, героятъ при Чавкитъ и Гиволски-долъ, билъ тежко раненъ въ едно люто сражение при с. Цапарево, Петричко — това е станало на 27-й Мартъ — и на слѣдующия день, заобиколенъ отъ своитъ любими четници, въ голъми мъки и съ думи, пълни съ любовъ къмъ отечеството и къмъ върната дружина, прѣдалъ Богу духъ.

Поставили си за задача да дадемъ въ страницитъ на вѣстника си ликове и биографиитъ на всички по-видни организатори и активни дѣйци въ Македония и Одринско, ние не можемъ мълкомъ да минемъ покрай юначнитъ кости на едного отъ най-виднитъ самоотвержени борци, макаръ приживъ неговитъ убѣждения, безъ да се отграничатъ отъ главната цѣль — свободата на Македония и Одринско — се различаваха твърдъ много отъ нашитъ. Ето защо намъ се струва, че е повелителна наша длъжностъ да отдадемъ на починалия борецъ заслужената и храбро спечелена почитъ.

Тодоръ Саевъ може да се постави въ единъ отъ първитъ редове на оная плеяда отъ безкористни, юначни и самопожртвователни натури, които, веднажъ поставили за цѣль на своя животъ свободата на своя народъ, смѣло, безъ спиръ сѣ вътрѣли по своя прѣдначертанъ пътъ. Сиромашко чедо, синъ на робска Македония, сполучилъ съ хиляди усилия и лишения да мине едно слѣдъ друго прѣзъ Ш-класното Банско училище, Сърската Прогимназия, Софийската Гимназия, Триесткото Морско Училище, Софийското Военно Училище, и най-послѣ да се повиши въ първи офицери чинъ, той, въ името на благата на сѣнароднитъ си, въ името на свободата на отечеството си, заръзва спокойното си свѣтло бъдеще и . . . и се побратимява, и влиза

пакъ отново между робитъ, изъ чиято срѣда бѣ излѣзълъ, отива да отрие съзвитъ на оние, които иматъ нужда отъ това, отива да въоръжи и заягчи ръката на оние, които сѣ не-тимни за това . . . Прѣдъ туй рѣдко самоотрѣчение, ние сме длъжни да се поклонимъ.

Свършменницитъ на извѣстна епоха рѣдко могатъ — дори и когато искрено желаятъ това — да се отнесатъ без-

пристрастно къмъ дѣлата отъ своята епоха. Ето защо и ние, безъ да се спираме върху обстоятелството — полезно и наврѣменно ли бѣше есенешното въстание въ джумайско, ще прѣминемъ това питане мълкомъ и ще се спремъ само на фактитъ.

Тодоръ Саевъ не е бивалъ дългогодишенъ организаторъ. Първи пътъ го виждаме прѣди двѣ години да броди изъ границата и да подготвя прѣдварителни работи за активна дѣятелностъ, а лани, прѣзъ есента — съ отборъ върни другари при Желѣзница, Лешко, Вѣлица, Чавкитъ, Гиволски долъ, да поразява турекитъ пълчища и башибозуци, пратени да прѣслѣдватъ въстаническитъ чети. Тукъ той прояви всички свои способности на добъръ и смѣлъ бойовникъ. А това и трѣбваше за врѣмето си. Тая година той посрѣдъ люта зима прѣброди границата, и ние го виждаме да нанася една рѣдка побѣда при сражението си съ турския аскеръ при „Чавкитъ“; а прѣди двѣ седмици, слѣдъ едно друго успѣшно люто сражение при с. Цапарево, слѣдъ побѣдата — убитъ отъ засада. Като смѣлъ и

уменъ бойовникъ, Саевъ, увѣрени сме, оставя най-добри спомени между своитъ съратници и българското общество. А като безкористенъ борецъ — признателността на робската страна.

Поклонъ прѣдъ юначнитъ му кости!

Ц. Г.

† Мичманъ Тодоръ Саевъ

Родомъ отъ с. Вѣлица (Гиволско), убитъ на 28 Мартъ въ сражението при с. Цапарево.

Македонскитъ реформи и Берлинскитъ договоръ.

Подъ горното заглавие вие-скавитъ вѣстникъ „Die Zeit“ печати една кореспонденция отъ Парижъ, отъ всенѣвѣстия френски дѣлецъ Анатолъ Лероа. Бо-лю, които изищо прѣдаваме на нашитъ читатели:

Македонскитъ въпросъ не прѣстава да ни загрижава и смущава. Ние, въ Франция, бѣхме щастливи, когато гледахме какъ Австро-Унгария и Русия се споразумѣватъ, за да направятъ прѣдъ Сул-

тана съвмѣстни постѣпки въ полза на македонскитъ християни.

Туй споразумѣние на тѣзи двѣ велики сили, които по своето географическо положение сѣ най-заинтересовани отъ въстаничането на спонъ Истикъ въ Ориента, е пѣла една гаранция за спазването на мира, толкова настоятелно желанъ отъ всички държави на нашия континентъ.

Ако и да желаемъ и днесъ даже закрѣпването на австро-руското съглашение, ние трѣбва да изповѣдаме, че питамъ особно недо-врѣне къмъ ефикасността на прѣ-

порчанитъ отъ двѣтъ държави мѣрян. Също тана, нужно е да изкажемъ съмнително си и по туй, че и другитъ държави не послѣдватъ Австрия и Русия — за да отгратъ отъ Македония оная гитъ, подъ който тя пѣшка.

Вихме могли само да се за-блуждаваме! На всѣки, който по-завнава Турция и Балкански полустроитъ, прѣдложени реформи биха се показали по настоящемъ недостатъчни, ако и да сѣ по-срѣщнати тѣ добръ отъ страна на Портата. Нѣщо повече; това би било право и въ тоа даже

случай, ако Султанъ изкренно прѣимуществено християнско на-ги приложеше. Прѣди не много години, когато лоната система на управление и продължаванитъ прѣтѣснения не бѣха още дока-рвали до отчаяние толкова голѣма частъ отъ населението — както днесъ, работата би била може би по-паква. Днесъ обаче, прѣд-лаганитъ реформи едва ли биха могли да забавятъ, ако не сѣ мѣ-сепи, то поне съ седмици избух-валето на оая криза, която грози Турция — па може би и Европа. Дѣйствителни реформи въ Тур-ция, или поне въ провинции сѣ главенъ инспекторъ само за едно

Европейскитъ контролъ би трѣбвало да бѣде първата прѣд-поставка на какви и да било сѣрвозни реформи въ Турция. Австро-руската дипломация не е възла достатъчно въ съображе-ние това. Назначаването на единъ